

Kur'an'ı Kerim'in değişime uğramadığının kanıtları.

www.ateistlerecevap.org/2017/05/kuran-kerimin-degisime-ugramadggn.html

ateistlerecevap

Mayıs 13, 2017

Değerli kardeşimiz,

Allah, Kur'an ve diğer iman esaslarında Müslümanları şüpheye düşürmek için, eskiden olduğu gibi şimdi de bazı iftiralar yapılmaktadır. Bir Müslüman asırlardır Ümmet-i Muhammed'in kabul ettiği bir davada hemen şüpheye düşmemelidir. Ancak bu iddialara cevap vermek de gerekir:

1. Bilindiđi gibi kelimeler manalara, edebî sanatlara zarf olurlar. Esas olan manadır, sanattır. Hepimiz Türkçe bildiğimiz halde kendi öz dilimizle yazılmış bir edebî şaheserin benzerini niçin yazamıyoruz. Demek ki, hüner kelimelerde değil onu çok iyi kullanan ediplerin ilminde, sanatındadır. Arapçanın Kur'an hakikatlerinin ifadesinde müstesna bir özelliği vardır. Özellikle kalp ve his alemine ait kelimeler onda çok zengindir.

Bununla birlikte hiçbir Arap edibi de Kur'an'a misil getirememiştir. Zira, Kur'an'da Arapçanın çok ötesinde bir kutsiyet vardır. Taklit edilemeyen, işte o kutsiyettir. Bu ise, Kur'an'ın Allah kelamı olmasında saklıdır. Belağat ilminin dahileri bu manayı çok iyi kavramışlar, bundan da öte tatmışlar, zevk etmişlerdir. Biz ise aynı manayı Allah'ın bir diğer kitabı olan Kâinat kitabından misaller getirmekle bir derece anlayabiliyoruz.

Elementler birer harf kabul edilirse, bu elementlerden insanlar bir takım eserler yaparlar. Allah ise aynı elementlerden insan yapar, hayvan yapar, ağaç yapar. İşte burada elementler ötesi bir ilahi sanat, bir ilahi kudret ve irade söz konusudur. İşte taklit edilemeyen de budur.

2. İslam hakikat ve hikmet dinidir. Her bir davası delil ve ispat üzeredir. Kur'an'ın değişmediği ve günümüze kadar sıhhatli bir şekilde geldiği o kadar aşık ki bunu az bir dikkat ile görmek mümkündür. Mesela, Hz. Osman (r.a) zamanında mevcut hafız topluluğunun birleşimi ve yardımıyla hiçbir vesveseye imkan bırakmayacak şekilde yazılan Kur'an, şu an elimizde bulunan Kur'an'ın ta kendisidir. Yani ilk inen Kur'an ile şimdi

piyasada var olan veya her an yazılan Kur'anların hiçbirinde ihtilaf yoktur. Herhangi bir dünya ülkesinden bir Kur'an alın bunu 300 veya bulabilsek 1.000 yıl önce yazılan bir Kur'an ile karşılaştırsak, arada bir farka rastlamayacağız. Harfi harfine aynı olduğunu göreceğiz.

Allah'ın son mukaddes kitabı, bütün insanlığa İlâhi fermanı olan Kur'an, yirmi üç senede âyet âyet, sûre sûre nazil olmuştur. Peygamber Efendimiz (asm) kendisine nazil olan âyet ve sûreleri yanında bulunan sahabelerine okur, sahabeler de onu ezber ederler, bir kısmı da yazardı. Bundan ayrı olarak, Peygamber Efendimizin (asm) vahiy kâtipleri vardı. Bunlar nazil olan âyetleri ve sûreleri özel olarak yazmakla vazifeli idiler. Gelen âyet ve sûrenin nerede yer alacağı, Kur'an'ın neresine gireceği de bizzat Peygamberimize (asm) Cebrail (as) vasıtasıyla bildiriliyor, o da vahiy kâtiplerine tarif ederek, gerekeni yaptırıyordu. Böylece Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an'ın tamamı yazılmış, nereye neyin gireceği belli olmuştur. Ayrıca Cebrail (as) her Ramazanda gelir, o güne kadar nazil olmuş âyet ve sûreleri Peygamberimize (asm) yeni baştan okurdu.

Efendimizin (asm) vefatından evvelki son Ramazanda Hz. Cibril (as) yine gelmiş, ancak bu sefer Kur'an'ı Peygamberimiz (asm) ile iki sefer okumuşlardı. Birinci sefer Hz. Cibril (as) okumuş, Peygamberimiz (asm) dinlemiş; ikinci seferde ise Peygamberimiz (asm) okumuş, Hz. Cibril (as) dinlemişti. Böylece Kur'an son şeklini almıştı.

Bununla beraber, Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an, henüz müstakil bir cilt hâlinde bir araya toplanmış da değildi. Sayfalar halinde sahabeler arasında dağınık olarak bulunuyor, hafızalarda ezberlenmiş halde duruyordu. Fakat neyin nereye gireceği gayet kesin ve net şekilde bilinmekteydi.

Nihayet Hz. Ebû Bekir (ra)'in hilâfeti zamanında görülen lüzum üzerine Zeyd bin Sâbit'in başkanlığında vahiy kâtiplerinden ve kuvvetli hafızlardan müteşekkil bir komisyon kuruldu. Kur'an'ın bir cilt hâlinde bir araya toplanma işi, bu komisyona havale edildi. Ashabdan herkes, elinde yazılı bulunan Kur'an sayfalarını getirip bu komisyona teslim ettiler.

Hafızların ve vahiy kâtiplerinin elbirliği ile çalışmaları sonunda sayfalar, sûre ve âyetler Peygamberimizin (asm) tarif ettiği şekilde yerli yerine kondu. Böylece Kur'an, Mushaf adıyla tek kitap hâline getirilmiş oldu.

Artık Kur'an için unutulma, kaybolma, tahrif ve tebdile uğrama diye bir şey söz konusu olamazdı. Zira aslı, Hz. Peygamber (asm)'e gelen şekliyle eksiksiz ve noksansız şekilde tesbit edilmişti.

Hz. Osman (ra) zamanında görülen lüzum üzerine, bu Mushaf'tan yeni nüshalar çoğaltılıp çeşitli memleketlere gönderildi. Bugün elde mevcut olan Kur'anlar, işte bu Kur'an'dan çoğaltılmıştır.

Kur'an tesbit edilişindeki sağlamlık itibarıyla, diğer ilâhi kitaplardan farklı olarak, hiçbir tahrifat ve değişikliğe uğramadan vahiy mahsulü olan şekliyle tespit edilip ortaya konmuş; 1400 senedir de muhafaza edilerek gelmiştir. Bunda, Kur'an'ın edebî icaz ve i'câzının, yani, ezberleme kolaylığının hiçbir insan sözüne benzememesinin ve söz olarak hiçbir taklidinin yapılamamasının, edebiyat ve belagatına erişilememesinin ve zaptında azamî titizlik gösterilmesinin büyük rolü olduğu kesindir. Fakat asıl sebep, Kur'an'ı Cenâb-ı Hakk'ın hıfz ve himayesine alması, onu kıyamete kadar lâfız ve mânâ bakımından bir mu'cize olarak devam ettirmeyi taahhüd etmesidir. Nitekim Kur'an'da şöyle buyrulur:

«Muhakkak ki bu Kur'an'ı biz indirdik ve onu koruyacak, muhafaza edecek, devam ettirecek de biziz...» (Hicr, 15/9).

Bugün yeryüzündeki bütün Kur'anlar aynıdır. Hiçbir farklılık ve değişiklik yoktur. Ayrıca

milyonlarca hafızın ezberinde bulunmakta, her an milyonlarca dil ile kırâet edilip okunmaktadır. Bu özellik, Kur'an'dan başka herhangi bir beşeri kitaba nasib olmadığı gibi, semavi kitaplardan hiçbirine dahi nasib olmamıştır. Allah'ın son kelâmı, hükmü kıyamete kadar baki ezeli fermanı olan Kur'an'ın, böyle eşsiz bir makam ve ulvi bir şerefe nail olması da, elbette zaruri ve lüzumludur.

3. Kur'an'ın Peygamber sözü olduğu iddiasına gelince:

Kur'ân-ı Kerim'in, Efendimiz (asm) veya başka biri tarafından tertib edildiği iddiası birkaç gözü dönmüş cahiliye insanıyla, günümüzün, Kur'ân düşmanı müsteşrikleri tarafından sık sık ortaya atılan bir mevzudur ve bununla bilgisiz, görgüsüz kimselerin zihinlerinin bulandırılması hedeflenmektedir. Kanaatimce, dünün müşrikleri gibi, bugünün müşrikleri de, bu mevzuda düşünmeden garazlı davranıyor ve garazlı konuşuyorlar. Zira Kur'ân, kim tarafından olursa olsun, insafla ele alındığı zaman bir beşere mal edilemeyecek kadar muallâ ve ilâhî olduğu anlaşılacaktır. Şimdi bu ciddî mevzuun derinlemesine tahlilini dev adamların devâsâ kitaplarına havale edip sadece birkaç ana başlığı hatırlatacağız:

a. Bir kere Kur'ân'ın üslubuyla hadislerin üslubu birbirlerinden o kadar farklıdır ki; Araplar, Efendimizin (asm) Kur'ân dışı beyanlarını, kendi muhavere ve konuşma tarzlarına uygun buluyorlardı ama, Kur'ân karşısında hayret ve hayranlıktan kendilerini alamıyorlardı.

b. Hadisleri okurken, arkasında düşünen, konuşan, Allah haşyetiyle iki büklüm olan bir insan imajı sezilir. Oysa ki, Kur'ân'ın sesinde yüksek bir celâdet, heybetli bir edâ ve cebbar bir şive hissedilir. Bir insan beyanında, birbirinden öyle çok farklı iki üslubu birden tasavvur etmek ne makuldür ne de mümkün.

c. Mektep-medrese görmemiş ümmî bir insanın -O ümmîye ruhlar feda olsun- eksiksiz, kusursuz; ferdî, ailevî, içtimâî, iktisâdî ve hukukî bir sistem getirip vaz' etmesi, her şeyden evvel düşünce ve aklın bedâhetine terstir. Hele bu sistem, asırlar boyu, dost-düşman bir sürü millet tarafından tatbik edilecek kadar harika ve bugüne kadar tazeliğini korumuşsa.

d. Kur'ân'da varlık, hayat ve bunlarla alâkalı ibadet , hukuk ve iktisad gibi mevzular birbiriyle öyle dengeli ve yerli yerince ele alınmıştır ki; bunları görmemezlikten gelerek onu beşer kelâmı farzetmek, bir bakıma onun mübelliğini beşer kabul etmemek demektir. Zira, yukarıdaki meselelerin bir teki bile, süreklilik ve zaman üstü olma gibi, hususiyetleriyle en büyük dâhilerin dahi altından kalkamayacağı ağır meselelerdir. Böyle, yüzlerce meselesinden herbiri, birkaç dâhinin üstesinden gelemeyeceği zengin muhtevalı bir kitabı, mektep-medrese görmemiş bir ümmîye isnad etmek mücerred bir iddiadır.

e. Kur'ân, geçmişe-geleceğe dair verdiği haberler itibariyle de hârikadır ve katiyyen beşer kelâmı olamaz. Bugün, yeni yeni keşiflerle ortaya çıkarılan, geçmiş kavimlerin yaşayış tarzları, iyi veya kötü akıbetleri kelimesi kelimesine asırlarca evvel Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği gibi çıkmıştır. İşte, Hz. Sâlih (as), Hz. Lut (as) ve Hz. Musa (as) gibi peygamberler, işte onların kavimleri ve işte herbiri başlı başına birer ibret meşheri olan meskenleri!..

Kur'ân'ın, geçmişe dair verdiği haberlerin katiyyet ve doğruluğu kadar, geleceğe aid ihbarâtı da o ölçüde önemli ve başlı başına bir mucizedir.

Mesela, senelerce evvel Mekke'nin fethedileceğini ve Kâbe'ye emniyet içinde girileceğini

“Allah dilediğinde, güven içinde başlarınızı traş ederek ve saçlarınızı kısaltarak korkmadan Mescid-i Haram'â gireceksiniz.” (Fetih, 48/27)

ayetiyle haber verdiği gibi, İslâm'ın bütün bâtil sistemlere galebe çalacağını da

“O, Resûlünü, hidayet ve hak dinle gönderdi ki, bütün dinlere galebe çalsın. Şâhid olarak Allah yeter.” (Fetih, 48/28)

beyanıyla ilân etti. Kezâ, o gün Romalılar karşısında savaş galibi görünen Sâsânilerin yenileceğini ve aynı zamanda, Bedir gâlibiyetiyle Müslümanların da sevineceğini

“Rum yenildi (bölgene) en yakın bir yerde. Onlar bu mağlubiyetden sonra (yeniden) galebe çalacaklar. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de sonra da iş Allah’a aiddir. O gün mü’minler de sevinirler.” (Rum, 30/2-4)

müjdesiyle duyurmuşdu; vakti gelince Kur’ân’ın haber verdiği gibi çıktı. Bunun gibi,

“Ey Resûl, Rabbinden sana indirilene duyur; eğer bunu yapmazsan O’nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni (insanlardan gelen kötülüklerden) koruyacaktır.” (Maide, 5/67)

ayetiyle de, en yakınındaki amcasından, düşman millet ve düşman devletlere kadar çevresi düşmanlıklarla sarılı olduğu halde, hayatını emniyet içinde geçireceği va’dolunmuşdu ve öyle de oldu.

Değişik ilim dallarının inkişâfıyla, âfâk ve enfüsün yâni insan mâhiyeti ve mekânların didik didik edileceğini, ilmî buluş ve tesbitlerin, yeni yeni keşiflerin insanoğlunu inanmaya zorlayacağını

“Biz onlara, ufuklarda ve kendi nefislerinde mucizelerimizi göstereceğiz ki, o (Kur’ân ve Kur’ân’ın getirdikleri)nin gerçek olduğu onlara iyice belli olsun. Rabbinin her şeye şâhid olması yetmez mi?” (Fussilet, 41/53)

mucizevî beyanıyla ifâde etmişti ki, günümüzde süratle o noktaya doğru gidilmektedir. Ayrıca, Kur’ân, nazil olduğu günden bu yana

“Deki: And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur’ân’ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine O’nun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka verseler de.” (İsra, 17/88)

deyip, hasımlarının damarlarına dokundurduğu halde, bir-iki küçük hezeyanın dışında, kimsenin ona nazire yapmaya teşebbüs etmemesi ve edememesi, onun verdiği haberi doğrulamakta ve mucize olduğunu ilan etmektedir.

Kur’ân-ı Kerim’in nâzil olduğu ilk yıllarda, Müslümanlar az, zayıf, iktidarsız ve geleceğe aid hiçbir düşünceleri yoktu. Ne bir devlet, ne dünya hakimiyeti ne de yeryüzündeki sistemleri altüst edecek dinamikleri hâvi yeni dinin güç kaynağı adına hiçbirşey bilmiyorlardı. Oysa ki, Kur’ân

“Allah sizden, inanıp iyi işler yapanlara vaad etti ki; onlardan öncekilerini nasıl hükümrân kıldıysa, onları da yeryüzünde hükümran kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini sağlama bağlayacak ve korkularının ardından da onları güvene erdirecektir.” (Nur, 24/55)

ayetiyle onlara, bu yüksek hedefleri gösteriyor ve cihanın hakimi olacakları müjdesini veriyordu. Daha bunlar gibi, Müslümanlığın ve Müslümanların geleceği, zafer ve hezimetleri, terakkî ve tedennîleriyle alâkalı pekçok ayetler varki, hepsini burada zikretmemiz mümkün değil. Kur’ân-ı Kerim’in gelecekle alâkalı verdiği haberlerin büyük bir bölümünü, değişik ilim dallarının varacakları nihâi hudutlarla ilgili olan ayetler teşkil eder. İlmî tesbitlerle alâkalı, kısa fezlekeler halinde, Kur’ân’ın verdiği haberler o kadar hârika ve o kadar erişilmezdir ki, onun bu mevzudaki beyanlarını kulak ardı etmek mümkün olmayacağı gibi, bu mevzudaki beyanlarıyla ona beşer kelâmı demek de mümkün değildir. Yüzlerce âyetin sarâhat, delâlet ve işaret yoluyla ifâde ettikleri harikalara dair pekçok eser

yazıldığından, bu meselenin tafsilâtını o eserlere havale ederek, misâl teşkil edecek birkaç ayetin işaret ve delâlet ettikleri hususları kaydedip geçeceğiz.

Kâinatın Yaratılışı

Kâinatın yaratılışıyla alâkalı olarak,

“İnkâr edenler, gökler ve yer bitişik bir durumdayken, onları birbirinden ayırdığımızı, sonra da bütün canlıları sudan yarattığımızı görüp düşünmüyorlar mı? Halâ imân etmeyecekler mi?” (*Enbiya, 21/30*)

ayetin anlattığı yüksek hakikat, teferruatına dair farklı mütalâalar ileri sürülse bile ilk hilkatla alâkalı değişmeyen en sabit bir prensiptir. Ayette anlatılan, bitişik olma ve ayrılma, ister gazlardan müteşekkil kitlenin, nebülolara ayrılması, ister güneş sistemi gibi sistemlere bölünüp şekillenmesi ve manzumelerin ortaya çıkması, isterse bir sehâbiye ve bir dumanın bölünüp, parçalanıp, zabt-ü rabt altına alınması şeklinde olsun netîce değişmez. Âyet, kullandığı malzeme ve seçtiği üslup itibariyle, ilmî araştırmalar için hep bir ışık kaynağı olmuş, bütün faraziye ve nazariyelerin eskiyip atılmasına karşılık o, tazeliğini korumuş, bugünlere gelmiş ulaşılmış ve yarınlara hakim olmaya da namzed görünmektedir.

Astronomi

Kur’ân-ı Kerim’de astronomiye esas teşkil edecek o kadar çok âyet vardır ki, bunların biraraya getirilerek teker teker tahlil edilmeleri, cildler ister. Biz bir-iki âyetin işaretiyle iktifâ edeceğiz.

“Allah o zattır ki, gökleri, görebildiğiniz bir direk olmaksızın yükseltti; sonra da iradesini (tekvin) arşına yöneltti. Artık hepsi belli bir süreyle kayıtlı olarak akıp gitmektedir.” (*Ra’d, 13/2*)

Âyet, göklerin yükseltilmesini, genişleyip büyümesini hatırlattığı gibi, her şeyin nizam içinde baş başa, omuz omuza olmasını da (bilebileceğimiz cinsten bir direk olmaksızın) sözüyle ifade etmektedir. Evet, kubbe-ı âsumânı tutup, dağılmasına meydan vermeyen, görebileceğimiz cinsten bir direk yok ama, yine de bütün bütün direksiz değil. Zira, kütlelerin dağılmaması ve gelip birbirine çarpıp çarpmaması için, görülsün görülmesin mevcut nizama esas teşkil edebilecek kanun, kaide, prensip mânâsında böyle bir direğin vücudu zarurîdir. Kur’ân bu ifadesiyle bizlere, kütlelerarası *ile’l-merkez (merkez çek) an’il-merkez (merkez kaç)* prensibini düşündürmektedir ki, bunun, Newton’un çekim kanununa veya Einstein’ın (hayyiz)’ine uyup uymaması birşey ifade etmez. Hele âyetin, Güneş ve Ay’ın akıp gittiğini ifade etmesi çok enteresandır ve üzerinde durulmaya değer. Rahmân suresindeki

“Güneş ve Ay’ın hareketleri tamamen bir hesaba bağlıdır.” (*Rahman, 55/5*),

Enbiya suresindeki,

“Geceyi, gündüzü, Güneşi, Ay’ı yaratan O’dur. Bunların her biri bir yörüngede yüzmektedirler.” (*Enbiya, 21/33*),

Yâsin suresindeki,

“Güneş kendine mahsus yörüngede akıp gitmektedir.” dedikten sonra “Bunların herbiri belli bir yörüngede döner dururlar.” (*Yasin, 36/38-40*)

diyerek, Güneş, Ay ve sair gezegenlerin bir nizama göre yaratıldıklarını, bir âhengi temsil ettiklerini ve riyażî bir gerçeğe dayalı bulduklarını apaçık dile getirmektedir.

Yerin yuvarlaklığı,

“Geceyi gündüzün üstüne, gündüzü de gecenin üstüne doluyor.” (Zümer, 39/5)

ayeti, kullandığı malzeme itibariyle, gece ve gündüzün birbirini takib etmesini, sarığın başa sarılması gibi, ışık ve karanlığın, Yerküre'nin başına “*sarık gibi dolanması*” sözüyle anlatıyor. Bir diğer âyette ise

“Arkasından da yeryüzünü mücessem kat-ı nâkıs (yâni yerküreyi elips şeklinde), söbüleştirdi.” (Naziât, 79/30)

diyerek, müşahidlere peygamberlik buudunda varılmış en nihâi noktayı göstermektedir. Mekân genişlemesi hususunda:

“Semâyı biz kendi elimizle kurduk ve sürekli genişletmekteyiz.” (Zariyat, 51/47)

Bu genişleme ister Einsteine'nin anladığı mânâda, ister Edwin Hubble'in Güneş sisteminin dahil olduğu galaksiden, nebulozların uzaklaşması şeklinde olsun fark etmez. Önemli olan Kur'ân'ın, ana teme parmak basıp, tecrübî ilimlerin çok önünde zirveleri tutup onlara ışık neşretmesidir.

Meteoroloji

Hava akımları, bulutların kesâfet kazanması, havanın elektriklenmesi, şimşeklerin çakması ve yıldırımların meydana gelmesi Kur'ân-ı Kerim'de, yer yer ilâhî nimetleri hatırlatma ve yer yer de insanları tehdid etme sadedinde çokça zikredilen hususlardan biri. Meselâ

“Baksana, Allah bulutları sürüyor, sonra toparlayıp birleştiriyor, sonra da üstüste yığıyor... Bir de bakıyorsun bunun arkasından yağmur ortaya çıkıyor. Doluyu da yukarıda dağlar gibi olanlardan indiriyor; onunla dilediğini vuruyor, dilediğinden de onu öteye çeviriyor.” (Nur, 24/43)

Her yerde olduğu gibi, burada da Kur'ân yağmur vak'asının nihâî durumunu ihtâr ederek, fezâyı velleveye veren, bulut, yağmur, şimşek ve yıldırımlar gibi ürperten, haşyet veren hadiselerin arkasındaki in'amperver eli göstermek ve ruhları ona karşı uyanık olmaya çağırmakta aynı anda, belli disiplinlere bağlı olarak yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini ve sonra da yeryüzüne inmelerini öyle garib bir biçimde anlatmaktadır ki; böyle bir anlatış tarzından hemen herkes bugün bilinene ters düşmeyecek şekilde yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini anlar ve Kur'ân'ın beyanına hayranlık duyar.

Kur'ân, iki ayrı çeşit elektriğin birbirini çekmesi, aynı cinsten elektrik yükünün birbirini itmesi, rüzgârların devreye girerek birbirini iten bu bulutları birleştirmesi; yerden yukarıya yükselen pozitif yüklü akımların fezadaki mevcut elektrikle birleşmesi neticesinde elektriklenmenin meydana gelmesi ve bu noktada buharın su damlaları halinde yere inmesi gibi teferruâtla meşgul olmaz. O ana vak'a ve asıl tem üzerinde durur; teferruata ait diğer meselelerin izah ve isimlendirilmelerini zamanın tefsirine bırakır. Hicr suresindeki

“Aşılavıcı rüzgârları gönderip onunla gökyüzünden su indirip size takdim ettik, (yoksa) siz o suyu depo edemezsiniz.” (Hacr, 15/22)

ayeti, bu hususa ayrı bir buud ilâve ederek ağaçların ve çiçeklerin aşılmasında rüzgârların fonksiyonuna dikkati çektiği gibi onların bilhassa, bulutları aşılama vazifesini de ihtar etmektedir. Oysa ki, Kur'ân nâzil olduğu zaman, ne otun, ağacın, çiçeğin ne de bulutların aşılama ihtiyaçları bilinmediği gibi, rüzgârların çelik-çavak bu önemli vazifeyi gördüklerinden de hiç kimse haberdar değildi...

Fizik

Varlığın ana unsuru madde ve onun çift ve tek olma gibi hususiyetleri de Kur'ân-ı Kerim'in

ele alıp anlattığı mevzulardandır. Meselâ, Zâriyat suresinde,

“İyice düşünesiniz diye biz her şeyi çift olarak yarattık.” (*Zariyat, 51/49*)

her şeyin çift olarak yaratıldığı ve Kur’ân’ın kullandığı malzeme itibariyle, bunun önemli bir esas ve âlem-şümül bir prensip olduğu anlaşılmalıdır. Şuarâ suresindeki ayette ise,

“Yeryüzüne bakmıyorlar mı? Biz onda nice içaçıcı çiftler yaratıp yetiştirdik.” (*Şuara, 26/7*)

denilerek, her sene gözümüzün önünde haşr-ü neşr olan yüzbinlerce çifte dikkat çekilmekte ve Allâh’ın nimetleri hatırlatılmakta. Yâsin suresindeki ayet ise, daha şümüllü ve daha enteresan.

“Ne yücedir o Allah’ki toprağın bitirdiklerinden, (onların) kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden hep çiftler yaratmıştır.” (*Yasin, 36/36*)

şeklindeki beyanıyla, bugün bilip tesbit edebildiğimiz çift yaratıkların yanında, henüz bilemediğimiz birçok çiftlerin varlığı da, ihtar edilmektedir. Evet, Allah, insanlardaki erkeklik ve dişilikten, otların, ağaçların çift olma esasına; atomlar, atomlardaki elektron ve çekirdek ikiliğinden, madde -anti madde zıd eşliliğine kadar, canlı-cansız, yerde-gökte değişik keyfiyet ve buudda ne kadar çift varsa, umum nimetlerini tâdâd sadedinde, kendinden başka her şeyin çift olduğunu zikredip bizleri düşünmeye davet ediyor. Sırf birer misal teşkil etsin diye, yukarıda zikrettiğimiz âyetlerden başka, pekçok ilâhî beyan var ki, herbirisi başlı başına birer mucize olması itibariyle, hem Kur’ân’ın Allah kelâmı olduğuna hem de Peygamberimizin (asm) O’nun elçisi bulunduğuna apaçık delâlet etmektedir.

Evet, Kur’ân yeryüzünde hayatın ortaya çıkışından, bitkilerin aşılama ve üremelerine, hayvan topluluklarının yaratılmasından hayatlarını onlarla devam ettirdikleri bir kısım sırlı düsturlara, bal arısı ve karıncanın esrarlı dünyalarından kuşların uçuş keyfiyetine, hayvan sütünün hasıl olma yollarından insanın anne karnında geçirdiği safhalara kadar pekçok mevzuda, kendine has ifade tarzıyla, öyle veciz, öyle muhtevâlî, öyle hâkim bir üslupla ele aldığı şeyleri takib etmektedir ki; bizim yorumlarımız bir yana, ne zaman onlara müracaat edilse hep taze, genç ve ilimlerin varabilecekleri en son hedefleri tutmuş oldukları görülecektir. Şimdi, bir kitap, binlerce insanın, bilmem kaç asırlık çalışmaları neticesinde varabildikleri noktaların dahi ötesine parmak basıyor, mevzua hakim bir üslupla o mevzuun hülâsasını veriyorsa, o kitabı, değil on dört asır evvelki bir insana, günümüzün mütefennin yüzlerce, binlerce dâhisinin mesâisine vermek dahi mümkün değildir. Hele o kitap, Kur’ân gibi muhtevâsı zengin, ifadeleri çarpıcı, üslubu âli, şivesi de ilâhi olursa...

Şimdi dönüp muhatabımıza soralım, ümmîliği mucize o Zât, mektebin, medresenin, kitabın bilinmediği o cahilî vasatta, canlılarda sütün meydana geliş keyfiyetini kimden öğrendi? Rüzgârların aşılama olduğunu, nebatât ve bulutları telkih ettiğini, yağmur ve dolunun meydana gelme noktalarını nasıl bilebildi? Yerkürenin elipsî olduğunu O’na kim ta’lim etti? Mekân genişlemesini hangi rasathanede ve hangi dev teleskoplarla tesbit edebildi? Atmosferin yapı taşlarını ve yukarılara doğru çıktıkça oksijenin azlığını hangi laboratuvarında öğrendi? Hangi röntgen şualarıyla cenînin anne karnında geçirdiği safhaları aynı aynıya tesbit etti? Sonra da bütün bu bilgilerin teferruâtına vâkîf, mütehassıs bir ilim adamı edasıyla, tereddüdsüz, fütursuz ve kendinden gayet emin bir tarzda muhatablarına anlattı?..

Ayrıca Kur’an-ı Kerim’de olan ifadeler de Kur’an’ın Peygamber sözü olmadığına delildir: Kur’ân-ı Kerim, Efendimizin (asm) vazife, mesuliyet ve selâhiyetlerini anlatıp O’na yol gösterdiği gibi, yer yer de seviyesine uygun olarak O’na itâbda bulunmakta ve ikaz edip

irgalamaktadır. Meselâ: Bir defa münafıklara, izin vermemesi gerekirken izin verdiğiinden dolayı,

“Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana iyice belli olup ve yalan söyleyenleri bilmezden önce niçin onlara izin verdin?” (*Tevbe, 9/43*)

şeklinde tenbihde bulunduğu gibi, Bedir esirleri hakkındaki tatbikatından dolayı da,

“Yeryüzünde tam yerleşip istikrar kazanıncaya kadar, hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, Allah ise (sizin için) ahireti istiyor. Allah daima üstün ve hikmet sahibidir. Eğer Allah’tan (affınıza dair) bir yazı ve takdir geçmemiş olsaydı, aldığımız fidyeden dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu.” (*Enfâl, 8/67 ve 68*)

mahiyetinde itabda bulunmuştu.

Bir keresinde, Allah’ın dilemesine havale etmeden, “*yarın bu işi yaparım*” dediği için

“Hiçbir şey için ‘*Bunu yarın yapacağım.*’ deme. Ancak ‘*Allah dilerse.*’ (de). Unuttuğun zaman Rabbini an ve ‘*Umarım Rabbim beni bundan daha doğru bir bilgiye ulaştırır.*’ de.” (*Kehf, 18/23-24*)

emir ve tenbihinde bulunmuş, bir başka sefer,

“İnsanlardan korkup çekiniyordun; oysa asıl çekinmeye lâyık olan Allah idi.” (*Ahzab, 33/37*)

itab işmâm eder mahiyette, sadece Allah’tan korkulması lâzım geldiğini ihtar etmişti.

Zevcelerini bir meseledeki tavırlarına karşı bal şerbeti içmemeye yemin edince,

“Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arıyarak, Allah’ın sana helâl kıldığı şeyi niçin haram kılıyorsun? Allah çok gafûr ve rahimdir.” (*Tahrim, 66/1*)

diyerek sertçe ikaz ediyordu. Daha bunlar gibi, pekçok âyetle, bir taraftan O’nun vazife, mes’uliyet ve selâhiyetlerinin sınırları belirlenirken, diğer taraftan az dahi olsa bu sınırlara riâyet edilmediği, vazife ve mes’uliyetin mukarrabine göre yerine getirilmediği zamanlarda O’na itab edilmiş, tenbihde bulunulmuş ve yeryer sertçe uyarmalar yapılmıştır. Şimdi hiç akıl kabul eder mi ki, bir insan bir kitap telif etsin, sonra da o kitabın muhtelif yerlerine kendi hakkında, itab, kınama, ikaz ve ihtar ifade eden âyetler yerleştirsin. Hâşâ!... O kitap Allah kitabı, O zât da O’nun şerefli mübelliğidir...

Kur’an’ın bir benzerinin getirilememesi de Onun Allah Kelamı olduğuna delildir:

Kur’ân-ı Kerim, bir belâğat harikasıdır ve bu sahada eşi menendi yoktur. Bu itibarla da onu bir beşere maletmek mümkün değildir. Efendimiz (asm) peygamberlikle ortaya çıktığı zaman, kitleleri arkasından sürükleyen bir sürü şâir, edib ve söz üstâdı vardı. Bunlar pekçoğu itibariyle de O’na muâriz idiler. Yeryer kafa kafaya verip düşünüyor; Kur’ân’ı bir kalıba yerleştirmek, bir şeye benzetmek ve ne olursa olsun mutlaka hakkından gelmek istiyorlardı.

Hatta, zaman zaman Hristiyan ve Yahudi âlimleriyle de görüşüyor, onların düşüncelerini alıyorlardı . Ne pahasına olursa olsun Kur’ân çağlayanını durdurmak ve kurutmak için akıllarına gelen her şeyi yapma kararındaydılar. Bütün bu engellere ve engellemelere, akla hayâl gelmedik karşı koymalara aldırmandan yoluna devam eden Hz. Muhammed (sav), bilumum inkârlara, ilhadlara karşı sadece ve sadece Kur’ân’la muâraza ediyor ve mücadelesini de zaferle noktalyordu. Hem de bunca hasıma rağmen.

Evet, o gün, Hristiyan ve Yahudi ulemasıyla beraber, belâğatın dev temsilcileri, tek cephe olup etrafı velveleye verdikleri bir dönemde, Kur’ân o üstün ifade gücü, o büyüleyici beyanı, o başdöndürücü üslûbu, o insanın içini ürperten ledünniliği ve ruhâniliğiyle muhatablarının

gönlüne girdi; arşı, ferşi çınlatacak bir ses, bir soluk oldu yükseldi... Bir mübâriz gibi hasımlarını muârazaya çağırıldı, tehdit etti, meydan okudu “siz de Kur’ân’a benzer bir kitap, hiç olmazsa onun bir suresine denk birşey, daha da olmazsa aynı ağırlıkta bir âyet ortaya koyun; yoksa savulun gidin!..” dediği ve o günden bugüne de,

“Eğer kulumuz Muhammed’e indirdiğimizden şüphe içindeyseniz, haydi onun gibi bir sûre getiriniz ve eğer doğru iseniz; Allah’tan başka bütün yardımcılarınızı da çağırınız.” (Bakara, 2/23)

“De ki: and olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur’ân’ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka çıkıp yardım etseler de.” (İsra, 17/88)

“Yoksa, Onu (Muhammed) uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer sizler doğru iseniz Allah’tan başka, gücünüzün yettiklerini çağırın da (hep beraber) onun benzeri bir sûre getirin.” (Yunus, 10/38)

ayetleriyle aynı şeyleri tekrar edip durduğu halde, bir-iki hezeyanın dışında, Kur’ân’ın bu meydan okuyuşuna cevap verilmemesi, onun. kaynağının beşerî olmadığını gösterir. Çünkü, tarih şahittir ki, Kur’ân’ın muârizları O’na ve O’nun mübelliğine her türlü kötülük yapmayı denedikleri halde, Kur’ân’a nazire yapmayı akıllarından bile geçirmedi. Böyle bir şeye güçleri yetseydi, nazire ile Kur’ân’ın sesini kesecek, tehlikelerle dolu muharebe yoluna girmeyeceklerdi. Evet, o koca belâğat üstadları, şeref, haysiyet hatta ırz, namus gibi en değerli şeylerini tehlikeye atıp muharebe yolunu seçmeleri, Kur’ân’a nazire yapılamamasının en açık delilidir. Eğer nazire yapmak mümkün olsaydı, münazara yolunu muharebe yoluna tercih edecek ve geleceklerini katıyyen tehlikeye atmayacaklardı. Arap şâir ve nâşirlerinin, Kur’ân’ın benzerini getirememeleri tahakkuk edince, ona Hristiyan ve Yahudiler arasında menşe’ aramak beyhude ve bir çaresizlik ifadesidir. Hem, Hristiyan ve Yahudiler bu muhteva ve bu ifade zenginliğinde bir kitap hazırlayıp ortaya koymaya güçleri yetseydi, ne diye onu başkasına nisbet edeceklerdi. “Biz yaptık” der ve onunla övünürlerdi...

Kaldı ki, dünden bugüne, dikkatsiz veya garazlı bir iki müsteşrik ve müşrike bedel, bir sürü ilim adamı, araştırmacı ve mütefekkir Kur’ân’ın muhteva zenginliği, ifade gücü karşısında hayranlıklarını gizleyememiş ve onu alkışlamışlardır. Charles Milles; Kur’ân’ın üslubundaki zenginlik itibariyle tanzîr ve tercüme edilmeyecek kadar yüksek bir edâyaya sahip olduğunu... Victor İmberdes; Kur’an’ın, bütün hukuk esaslarına kaynak olabilecek zengin bir muhtevaya sahip bulunduğunu... Ernest Renan; Kur’ân’ın dînî bir inkılâb kadar edebî bir inkılâb da yaptığını... Gustave Le Bon; Kur’ân’la gelen İslâm’ın en saf, en hâlis bir tevhid anlayışını dünyaya tebliğ ettiğini... Cl. Huart; Kur’ân’ın Allah kelâmı olup, vahiy yoluyla Hz. Muhammed’e (sav) tebliğ edildiğini... H. Holman; Hz. Muhammed (sav)’in Allah’ın son peygamberi, İslâmiyetin de vahyedilmiş dinlerin en sonuncusu bulunduğunu... Emile Dermenyhem; Kur’an’ın, Peygamber (sav)’in birinci mucizesi bulunduğunu, edebî güzelliği itibariyle de erişilmez bir muamma bulunduğunu... Arthur Bellegrı; Hz. Muhammed’in (sav) tebliğ ettiği Kur’ân’ın bizzat Allah’ın eseri olduğunu... Jean Paul Roux; Peygamberimizin en güçlü mucizesinin melek vasıtasıyla gönderilen Kur’ân-ı Kerim bulunduğunu... Raymond Charles; Kur’ân’ın, hükmü hâlâ devam eden ve Allah’ın bir elçi vasıtasıyla müminlere tebliğ ettiği beyanların en canlısı bulunduğunu... Dr. Maurice; Kur’an’ın her türlü tenkîdin fevkinde bir mucize, bir harika bulunduğunu hatta daha da ileri giderek, edebiyatla ilgilenenler için Kur’ân’ın bir edebî kaynak, lisan mütehassısları için lâfızlar hazinesi ve şairler için bir ilham menbaı bulunduğunu... Manuel King; Kur’ân’ın, Peygamberimizin peygamberliği süresince Allah’dan aldığı emirlerin mecmuu bulunduğunu... Mr. Rodwell; İnsanın Kur’ân’ı okudukça

hayretler içinde kaldığını ifâde eder ve onu takdirlerle alkışlarlar.(bk. *Bediüzzaman Said Nursi, İşârâtü'l-İ'câz, Dİb. Yay., Ankara, 2014, s. 670*)

Sadece birer cümleciklerini alıp naklettiğimiz bu seçkin ilim adamı ve mütefekkirler gibi, daha yüzlerce düşünür ve araştırmacı bilgilerinin vüs'ati nisbetinde, aynı hakikatlara parmak basmış ve Kur'ân karşısında takdirle iki büklüm olmuşlardır.

kaynak: www.sorularlaislamiyet.com